

N:o 146.

Af herr **D. Persson** i Tällberg, *i anledning af Kongl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ersättning för skada till följd af olycksfall i arbete m. m.*

Uti Kongl. Maj:ts proposition n:o 24, med förslag till lag angående ersättning för skada till följd af olycksfall i arbete m. m., är en kategori af arbetare utesluten, hvilken dock enligt min uppfattning icke allenast på grund af arbetets art och beskaffenhet, utan ock af arbetsgifvarnes i allmänhet stora förmåga att bära risken borde hafva varit sjelfskrifven att komma under den nya lagens tillämpning, nemligen skogsarbetarne.

Föredragande departementschefen affärdar denna art af arbetare helt kort med följande ord i sitt yttrande till statsrådsprotokollet: »Beträffande skogshandteringen torde vara tillräckligt att erinra derom, att densamma ofta bedrifves genom så beskaffade ackordsarbeten, att det är synnerligen tvifvelaktigt, hvilken person rätteligen är att betrakta såsom arbetsgifvare, samt under sådana naturliga förhållanden, att en tillämpning af nödiga föreskrifter angående anmälan och undersökning om inträffade olycksfall blefve så godt som omöjlig.»

Af det anförda framgår, att vederbörande i detta fall funnit det vara så svårt att afgöra, hvilken som vore att betrakta såsom arbetsgifvare, att skogsarbetaren för den skull lemnats åt sitt öde.

Det förefaller dock så mycket mera anmärkningsvärdt, att denna omständighet varit afgörande härutinnan, som en annan verksamhetsgren, nemligen byggnadsverksamheten, inbegripits under den nya lagen. Och dock torde det vara ett allmänt känt förhållande, att det just är inom byggnadsfacket, som ackordssystemet vunnit sin största användning, och det under de mest inveklade former.

Beträffande skogshandteringen och särskildt den del deraf, som afser timmerdrifning, hvilken jag här egentligen åsyftar, så är det vanligt, att skogsegaren, som i de flesta fall är något af de så kallade trävarubolagen, uppgör särskilda kontrakt med timmerkörare och timmerhuggare, och då kan intet tvifvel råda derom, hvem som är arbetsgivare. Men det förekommer äfven, att körare ingå kontrakt, hvarigenom de åtaga sig timrets både huggning och körning, och det vore väl i sådana fall, som tvifvel skulle uppstå om hvem, som vore att betrakta såsom timmerhuggarens arbetsgivare, antingen köraren eller skogsegaren. Det torde dock få anses ligga i sakens natur, att, i och med detsamma som skogsegaren genom kontrakt eller annan öfverenskommelse utlemnat arbetet, detsamma också för hans räkning utföres, så att han är att betrakta såsom arbetsgivare äfven för den, som med honom ej ingått formligt eller direkt aftal.

Jag tror, att, beträffande skogshandteringen, man icke skulle tråda någons rätt för nära, om man i den nya lagen fastslog den grundsats, att den, på hvars bekostnad arbetet utfördes, vore att betrakta såsom arbetsgivare och till följd deraf blefve ansvarig för de olycksfall, som i det arbetet inträffade.

Föredragande departementschefen säger i sitt yttrande, att i fråga derom, hvilka slag af verksamhet den nya lagstiftningen om arbetsgifvares ersättningskyldighet skall ega tillämpning, är i *främsta* rummet afgörande den *farlighet*, som kan anses vara i allmänhet förenad med hvarje särskild verksamhetsart.

Om sålunda arbetets farlighet är en af de viktigaste synpunkter, som varit bestämmande för den verksamhetsart, som den nya lagen bör omfatta, så är det ett afgörande skäl för att skogshandteringen bör falla inom ramen för denna lags verksamhet. Ty att skogsarbetet är förenadt med faror, derom vittna nogsamt de många olycksfall, som vid detsammas utöfvande hvarje år inträffa.

På grund af hvad jag sålunda anfört får jag, under förutsättning, att Kongl. Maj:ts ifrågavarande proposition varder af Riksdagen i hufvudsak bifallen, vördsamt hemställa,

att Riksdagen för sin del måtte besluta att i 2 § af förenämnda lag införa ett moment af följande lydelse: Skogshandtering.

Öfverlemnande jag åt särskilda utskottet att verkställa de redaktionsförändringar, som kunna anses nödiga för vinnande af det åsyftade ändamålet.

Stockholm den 6 februari 1900.

D. Persson
i Tällberg.

I motionen instämma:

S. M. Olsson. *P. Olsson.* *Halvar Eriksson.*
E. Norman. *G. Kronlund.*
